

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobce: **Z. Š.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. KUOK 142519/2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 12. 2024, č. j. KUOK 142519/2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 270 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Konice („městský úřad“) obdržel žádost o informace, ve které žalobce žádal poskytnutí rozhodnutí o spáchání dopravního přestupku ze dne 3. 11. 2020 („rozhodnutí

o přestupku“). Nebyl přitom účastníkem předmětného řízení o přestupku. Městský úřad žádosti vyhověl a zaslal žalobci rozhodnutí o přestupku v anonymizované verzi. Žalobce následně městskému úřadu zaslal žádost o vydání rozhodnutí o anonymizaci podle § 15 odst. 3 zákona č. 160/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím („InfZ“). Městský úřad tedy dne 7. 11. 2024 vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu vymezených osobních údajů, č. j. KON 20980/2024 („rozhodnutí městského úřadu“).

2. Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný dne 16. 12. 2024, č. j. KUOK 142519/2024 („napadené rozhodnutí“), zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou, která byla dne 19. 2. 2025 doručena Krajskému soudu v Ostravě a následně dne 26. 2. 2025 postoupena zdejšímu soudu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobce v žalobě brojí proti neposkytnutí údajů o jménu, příjmení a služební hodnosti svědků uvedených v rozhodnutí o přestupku. Z kontextu rozhodnutí o přestupku lze naznat, že svědci jsou strážníci obecní policie. A jelikož je strážník obecní policie úřední osobou a zaměstnancem veřejné správy, byl městský úřad ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ povinen požadované údaje poskytnout. Tuto námitku uvedl žalobce již v odvolání. Žalovaný ji však vypořádal poněkud svérázně pouze tím, že se o takový případ nejedná, aniž by uvedl, z čeho tak usuzoval. Rozhodnutí je tudíž také nepřezkoumatelné. Žalobce vlastním způsobem protestuje proti způsobu práce obecní policie, která bez hlubšího zamyšlení oznamuje veškerá možná jednání jako přestupky, ač tato jednání mohou být ve skutečnosti po právu. Jelikož strážníci způsobili konkrétní osobě potíže v podobě přestupkového řízení, o kterém je žalobci známo, že bylo zrušeno, je na místě strážníky volat k odpovědnosti.
4. Žalobce na základě výše uvedeného navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a další podání účastníků

5. Žalovaný ve svém vyjádření doslovně zopakoval napadené rozhodnutí. Nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že anonymizace jmen a příjmení svědků nijak nebrání účelům, pro které byly informace vyžádány. Vypovídací schopnost anonymizovaného rozhodnutí o přestupku snížena nebyla. Žalovaný má za to, že postavení svědka je odlišné od postavení oprávněných úředních osob. Pro vyřízení přestupku je podstatné, že přestupek zdokumentovala osoba oprávněná, tj. městská policie. Ve správním řízení již však strážníci nedisponují žádnými pravomocemi, pro které by museli být v rozhodnutí uvedeni. Anonymizace účastníků a svědků by měla být pravidlem. Zveřejnit jméno a příjmení městského strážníka by bylo na místě, pokud by se jednalo o pochybení konkrétní úřední osoby.
6. Jednání žalobce a jeho zástupkyně je podle žalovaného šikanózním výkonem práva. Zneužívají žalobního práva za účelem primárně získat náhradu nákladů řízení. Žalovaný shrnul souvislost žalobce s osobou P. K. a spolky Ochrana řidičů, o.s., Share CAR!, z.s., Virtuální provozovatel, z.s., Anděl na cestě, z.s., tedy tzv. „pojišťovnamí“ na pokuty. Žalobce a cca dalších 10 žadatelů, zastupovaných často stejnou zástupkyní jako žalobce, zahrnují správní orgány žádostmi o informace. Generování nadstandardně vysokého počtu žádostí neúměrně zatěžuje povinné subjekty, v důsledku čehož správní orgány nestíhají žádosti vyřizovat. Následně tyto osoby podávají nečinnostní žaloby, na základě kterých jim

soud přiznává náhradu nákladů řízení. Žalobce se soudí, protože chce a může, nikoliv, protože by potřeboval ochranu svých práv. Náklady na tyto kratochvíle a výstřednosti by si tedy měl nést sám. Procesní strategie žalobce je důvodem hodným zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.

7. Nad rámec vyjádření žalovaný uvedl, že jména dvou městských strážníků, o něž jde, jsou dostupná na stránkách města Konice. Závěrem žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
8. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž setrval na své žalobní argumentaci. Požadované údaje podle něj jednoznačně vypovídají o úřední činnosti strážníků, jelikož jde o základní identifikaci úředních osob vykonávajících svěřenou pravomoc. Ustanovení § 8a odst. 2 InfZ je ustanovením speciálním, a stanoví jednoznačnou povinnost, nikoliv možnost poskytnutí informací. Žalovaný by podle něj měl rozlišovat mezi svědkem jako soukromou osobou a úřední osobou. Ve druhém případě jde o výkon veřejné pravomoci, který by měl být pod veřejnou kontrolou. Strážník vypovídal o úkonech, které činil jako úřední osoba, a referoval o svém úředním postupu. Žalobce informace žádal pro svoji spolkovou činnost, není mu však zřejmé, jak jeho spolková činnost souvisí s nezákonným rozhodnutím žalovaného. Považoval-li městský úřad žádost za obtěžující, měl ji odmítnout, což však neučinil. Z odkazovaných webových stránek nelze seznat, že uvedení strážníci pracovali u městské policie také v roce 2020.
9. Žalovaný podal k replice žalobce dupliku. K ní přiložil dalších 5 žádostí o informace, které žalobce v návaznosti na nynější spor žalovanému zaslal. Žalobce podle něj šikanuje veřejnou správu a zneužívá práva, a proto by mu neměla být poskytnuta náhrada nákladů řízení.
10. Žalobce podal k vyjádření žalovaného tripliku. Neposkytnutí informace nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, tím méně, když k jejímu poskytnutí není žalovaný příslušný. Žalovaný netvrdí ani nehájí zákonnost napadeného rozhodnutí, pouze brojí proti vedení sporu. Neučinil však nic k jeho ukončení, byť mohl vlastní rozhodnutí zrušit. Pět žádostí o informace bylo podáno, jelikož se žalovaný vyhýbal odpovědím na otázku žalobce.
11. Žalovaný k výše uvedenému zopakoval, že setrvává na svém procesním stanovisku, a že požaduje, aby žalobci v případě úspěšnosti nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba je důvodná.
13. Správní rozhodnutí je jednostranný úkon, kterým správní orgán zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách (§ 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Jako takové musí obsahovat povinné náležitosti, přičemž jednou z nich je odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán je povinen v odůvodnění uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).
14. V případě, že se správní orgán se všemi námitkami nevypořádá, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo jej odůvodní nedostatečně, zatíží své rozhodnutí vadou

nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Jedná se o jednu z nejzávažnějších vad, kterou může být rozhodnutí zatíženo, a soud je povinen takové rozhodnutí zrušit, i kdyby nepřezkoumatelnost nebyla žalobcem výslovně namítána. Z odůvodnění správního rozhodnutí tedy musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, a že neopomenul vypořádat námitky účastníka řízení. Musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl i jakým způsobem ji aplikoval (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, nebo ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45).

15. Podle § 8a odst. 1 InfZ platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
16. Podle § 8a odst. 2 InfZ povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
17. Žalobce podal odvolání obsahující dvě stručné námitky. Nesouhlasil s anonymizací jmen, příjmení a služebních hodností svědků, a také osobního čísla a podpisu oprávněné úřední osoby („požadované údaje“). Povinný subjekt měl dle jeho názoru tyto údaje ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ poskytnout.
18. Jádrem sporu v nyní řešené věci tedy byla otázka, zda jsou požadované údaje údaji osobní povahy ve smyslu § 8a odst. 1, nebo zda se jedná o údaje o veřejně činné osobě, které vypovídají o její veřejné nebo úřední činnosti ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ. V návaznosti na zodpovězení této otázky se měl žalovaný zabývat tím, zda bylo na místě tyto osobní údaje zveřejnit či anonymizovat. Své úvahy, proč požadované údaje anonymizoval, měl dostatečně jasně a srozumitelně ozřejmit v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
19. Žalovaný vyhotovil napadené rozhodnutí o délce devíti stran, ve kterém obecně shrnul některá ustanovení a východiska české i evropské právní úpravy ochrany a poskytování osobních údajů. Ve vztahu k výše uvedené otázce však žalovaný neuvedl prakticky nic, neboť pouze konstatoval, že „*V případě svědků policistů se nejedná o případ předvídaný ust. § 8a odst. 2 InfZ.*“ Relevantní úvahy žalovaného neobjasňuje ani velmi obecný test proporcionality.
20. K tomu, aby napadené rozhodnutí bylo možno přezkoumat, je potřeba konkrétně uvést, o jaké důvody se rozhodnutí opírá a jak k nim správní orgán dospěl. Pouze formální citace zákonného ustanovení, a tvrzení, že na případ dopadá či nedopadá, není dostačující. Smyslem odůvodnění je zejména vysvětlit, proč tak správní orgán usuzuje. Stejně tak v rámci testu proporcionality nestačí pouze zopakovat neurčité obecné formulace a uzavřít, že povinný subjekt upřednostnil právo na ochranu osobnosti nad právem na informace. Je třeba poměřovat konkrétní práva v dané situaci. Tedy uvést konkrétní důvody pro to, proč v daném případě převáží zájem na ochraně osobních údajů nebo zájem na zveřejnění dané informace. Žalovaný se s odvolacími námitkami dostatečně nevypořádal, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pro úplnost soud podotýká, že obdobná situace nastala i v případě anonymizace osobního čísla a podpisu oprávněné úřední osoby.

21. Soud věc posuzuje ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a vychází při posouzení toliko z odůvodnění správních rozhodnutí. Žalovaný proto nemůže nedostatky správních rozhodnutí dohánět až ve vyjádření k žalobě (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2023, č. j. 3 As 256/2021-41). Jakékoliv doplňující úvahy, které žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě tak již nebyly způsobilé napravit vady napadeného rozhodnutí, a soud se jimi proto dále nezabýval.
22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítal, že žalobce vykonává svá práva šikanózním způsobem, jehož účelem je primárně získat náhradu nákladů řízení, a požadoval, aby soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení. Jako doklad zneužívajícího jednání žalobce soudu žalovaný zaslal celkem pět vyřízených žádostí o informace, které žalobce podal v návaznosti na nyní řešené řízení. Zdejší soud však zasláná poskytnutí informace k důkazu neprováděl. Pro posouzení nynější věci totiž nejsou relevantní, jelikož se nevztahují k předmětu řízení, navíc byly vyhotoveny až po dni vydání napadeného rozhodnutí.
23. Zdejší soud si je počínání žalobce a jeho zástupkyně vědom, a to nejen z judikatury (např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2024, č. j. 14 A 49/2024-76), ale také z vlastní úřední činnosti. Soud si je vědom také toho, že je žalobce statutárním orgánem spolků Ochrana řidičů o. s. či Share CAR!, z. s., které jsou historicky součástí spolupracující skupiny osob, jejichž činnost spočívá mezi jinými ve zpochybňování uložených pokut v řízení před správními orgány a poskytování tzv. „pojištění proti pokutám“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021-41). Zdejší soud ostatně přistoupil také k tomu, že usnesením o žalobě na ochranu proti nečinnosti zástupkyně žalobce náhradu nákladů nepřiznal, a to např. ve věcech vedených pod sp. zn. 62 A 52/2024 a 62 A 54/2024. Tento postup zvolil, jelikož žalobce požadoval poskytnutí celkem tří meritorních rozhodnutí vydaných v přestupkových řízeních, v nichž ve všech byly zainteresovány osoby spojené s „profesionálním“ zastupováním obviněných v přestupkových řízeních či tzv. „pojištěním“ proti pokutám. Ve všech třech případech postupoval žalovaný stejně, čemuž odpovídal také následný postup zástupkyně žalobce, která podala tři v podstatě shodné žaloby, repliky i zpětvzetí žaloby. Náhradu nákladů řízení spočívajících v odměně zástupkyně za učiněné úkony právní služby žalobci proto soud přiznal v plné výši pouze jednou (v řízení vedeném pod sp. zn. 62 A 51/2024).
24. Nyní řešená věc se však podle soudu od výše uvedeného případu liší. Pouze ze skutečnosti, že žalobce vystupuje v rámci „pojištění na pokuty“, ještě nelze automaticky dovodit, že nikdy nemá právo na náhradu nákladů řízení. Je třeba vždy posuzovat, zda v daném případě okolnosti zvláštního zřetele existují, a to v dostatečné míře. Nyní řešená věc se sice týká poskytování informací podle InfZ. Žalobce však žaluje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nikoliv nečinnost správních orgánů, kterou by žalobce způsobil kumulací žádostí o informace, jako tomu bylo ve výše uvedených řízeních. Žaloba je stručná, žalobní námitky však cílí na podstatu věci a reagují na odůvodnění, resp. neodůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud proto nyní řešenou žalobu nepovažoval za typově formulářové podání, za které již byla zástupkyně žalobce finančně saturována v jiných řízeních, ani za zjevnou šikanu správního orgánu. Každé rozhodnutí správního orgánu musí splňovat elementární náležitosti a obsahovat dostatečné odůvodnění zvoleného postupu. Žalovaný tyto povinnosti nesplnil. Podání žaloby v takovém případě podle soudu tvrzeným zneužitím žalobního práva není.
25. Soud přitom nevyvrací, že postup žalobce a jeho zástupkyně může mít zneužívající potenciál. Pro případy, kdy žadatel neodůvodněně kumuluje žádosti s cílem neúměrně

zatěžovat povinný subjekt, či jsou žádosti šikanózního charakteru s cílem obstruovat, existuje v InfZ ustanovení § 11a odst. 1 písm. b), podle kterého může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli.

26. Je tedy na správním orgánu, jakým způsobem s žádostí o informace naloží. V každém případě však platí, že ať už se rozhodne povinný subjekt žádosti vyhovět, nebo ji odmítnout, musí své rozhodnutí odůvodnit. Správní soud pak pouze přezkoumává, zda byl postup správních orgánů zákonný, a to ve vztahu ke konkrétnímu předmětu řízení. Skutečnost, že žalobce a jeho zástupkyně správní orgán nadměrně zatěžují, však nemůže být omluvou pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

27. Soud z výše uvedených důvodů žalobou napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle níž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl plně úspěšný, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce jsou tvořeny odměnou jeho zástupkyně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 4 620 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu]. Soud žalobci nepřiznal odměnu jeho zástupkyně za úkony právní služby spočívající v replice a triplice. Soud žalobce k těmto úkonům nevyzýval a jeho vyjádření nepřinesla do řízení nic nového a podstatného pro posouzení věci. Soud proto náklady na tato vyjádření nepovažuje za důvodně vynaložené. Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů jeho zástupkyně v paušální výši 450 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupkyně žalobce povinna odvést z odměny a náhrad ve výši 2 130 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 15 270 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupkyně žalobce v přiměřené lhůtě. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. prosince 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu